

wetm, wolny od uprawy w myśl art. 11 powołanej ustawy z dnia 7 października 1921 r.; w tym wypadku obsadzanie tych dróg za rowami, o ile zostanie ustalone programem właściwego zarządu drogowego, należy do obowiązku właścicieli gruntów przydrożnych, którzy winni stosować się do wskazówek zarządu drogowego.

§ 7. Zarządy drogowe mają prawo we własnym zakresie działania zarządzić usunięcie tylko pojedynczych drzew uschłych, uszkodzonych lub grożących bezpieczeństwu komunikacji drogowej.

Usuwanie całych grup (alei) drzew przydrożnych może nastąpić tylko za zezwoleniem Ministerstwa Robót Publicznych względem dróg państwowych i wojewódzkich, związku samorządowego, a w braku jego, wojewody—względem dróg samorządowych.

§ 8. Koszty obsadzenia dróg pokrywać winny zarządy drogowe, obowiązane do budowy i utrzymania odnośnych kategorii dróg z kredytów przewidzianych na ten cel w budżetach.

§ 9. Uszkodzenia drzew przydrożnych, umyślne lub z niedbalstwa, jak wrywanie sadzonek, palików, obdzieranie kory, ścinanie i łamanie gałęzi, strącanie lub zrywanie owoców przez osoby nieupoważnione karane będzie wedle przepisów rozdziału IV ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. № 89, poz. 656) grzywną do 100.000 mk. lub aresztem do 2 miesięcy. Oprócz tego winni obowiązani będą wynagrodzić wyrządzoną szkodę właściwemu zarządowi drogowemu.

§ 10. W razie niewykonania przez zarządy drogowe, względnie przez właścicieli przydrożnych gruntów (§ 6) obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia województwa mają co do zarządów drogowych państwowych wdrożyć odpowiednie dochodzenia i pociągnąć winnych opieszatego traktowania sprawy do odpowiedzialności dyscyplinarnej, co zaś do zarządów drogowych samorządowych, na podstawie ust. 3 art. 18 powołanej ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. № 89, poz. 656) wyższe instancje związków samorządowych, względnie województwa mogą wdrożyć odpowiednie środki przymusowe przez wstawienie do budżetu odpowiednich sum na wykonanie niezbędnych robót, lub też zarządzić wykonanie tych robót na koszt opieszatego lub niedbałego zarządu drogowego.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Robót Publicznych: Łopuszański

52.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 12 stycznia 1923 r.

w przedmiocie opłat za legalizowanie gazomierzy.

Na podstawie art. 23 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 15 poz. 211) oraz rozporządzeń Rady Ministrów: z dnia 17 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. № 100 poz. 716), z dnia 5 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 104 poz. 752) i z dnia 16 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 52 poz. 470) i w uzupełnieniu części II rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 maja 1922 r. o opłatach za czynności urzędów miar (Dz. U. R. P. № 39 poz. 326), zarządza się co następuje:

§ 1. Za legalizowanie gazomierzy pobiera się następujące opłaty zasadnicze:

1. Gazomierze mokre:

Za gazomierze dla przepływu gazu do 0,3 metra sześć. na godzinę po mk. 3.000.

Za gazomierze powyżej 0,3 metra sześć. do 0,5 metra sześć. włącznie po mk. 4.500.

Za gazomierze powyżej 0,5 metra sześć. do 1 metra sześć. włącznie po mk. 6.000.

Za gazomierze powyżej 1 metra sześć. do 2 metrów sześć. włącznie po mk. 9.000.

Za gazomierze powyżej 2 metrów sześć. do 4 metrów sześć. włącznie po mk. 12.000.

Za gazomierze powyżej 4 metrów sześć. do 6 metrów sześć. włącznie po mk. 15.000.

Za gazomierze powyżej 6 metrów sześć. do 8 metrów sześć. włącznie po mk. 18.000.

Za gazomierze powyżej 8 metrów sześć. do 10 metrów sześć. włącznie po mk. 21.000.

Za gazomierze powyżej 10 metrów sześć. do 15 metrów sześć. włącznie po mk. 24.000.

Za gazomierze powyżej 15 metrów sześć. za każde następne całe lub rozpoczęte 5 metrów sześć. dopłata mk. 1.500.

2. Za legalizowanie gazomierzy mokrych, posiadających dwie rury przelewowe i spustowe i wymagających dwóch po sobie następujących badań, pobiera się opłaty o 20% wyższe.

3. Gazomierze suche:

Za legalizowanie gazomierzy suchych pobiera się opłaty o 50% wyższe od opłat za gazomierze mokre, wymienionych w ustępie 1-ym.

4. Za legalizowanie gazomierzy z zamiennym liczydłem pobiera się opłaty zasadnicze następujące:

a) Za gazomierze mokre — o 50% wyższe od opłat, wymienionych w ust. 1-ym.

b) Za gazomierze suche — o 100% wyższe od opłat, wymienionych w ust. 1-ym.

§ 2. Za sprawdzenie odejmowalnego oddzielnie zgłoszonego liczydła do gazomierza stacyjnego pobiera się opłatę 3.000 marek.

§ 3. Poza tem przy legalizowaniu gazomierzy obowiązują zgłaszającego przepisy, zawarte w części I rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 maja 1922 r. o opłatach za czynności urzęd.

dów miar (Dz. U. R. P. № 39 poz. 326) przy uwzględnieniu każdorazowo obowiązującego rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu w przedmiocie podwyższenia opłat za czynności urzędów miar.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:
Henryk Strasburger

53.

Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Sprawiedliwości

z dnia 13 listopada 1922 r.

uzupełniające rozporządzenie z dnia 13 maja 1922 r. w przedmiocie opłat stemplowych od weksli.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. № 38 poz. 313) oraz art. 2 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zniesienia Ministerstwa b. Dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. № 30 poz. 247) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 9 rozporządzenia z dnia 13 maja 1922 r. celem wykonania ustawy o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. № 38 poz. 317) uzupełnia się ustępami następującej treści:

„Celem ułatwienia uiszczenia opłat stemplowych od weksli zagranicznych władza skarbowa może zezwolić poszczególnym firmom na pobór tych opłat w chwili otrzymania weksla od klienta i uiszczenia gotówką w kasie skarbowej.

Sposób poboru opłat, sposób umieszczenia na wekslu adnotacji o uiszczeniu opłaty gotówką, terminy wpłacania opłat do kas skarbowych i t. d. określone będą w udzielonych zezwoleniach.

Podania o zezwolenie należy składać u władzy skarbowej I instancji”.

§ 2. Paragraf 12, ustęp czwarty i piąty wymienionego w § 1 rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

„Celem ułatwienia wskazanego wyżej sposobu uiszczenia opłat od czeków, władza skarbowa może

zezwoić firmom uprawnionym do przyjmowania pieniędzy na cudzy rachunek, na pobór opłat od czeków, wystawionych w granicach Rzeczypospolitej, już przy wydawaniu klientom blankietów czekowych, a od czeków wystawionych zagranicą, na blankietach firmy przekazanej, w chwili otrzymania czeku.

Sposób poboru opłat, sposób umieszczenia na czeku adnotacji o uiszczeniu opłaty gotówką, terminy wpłacania opłat do kas skarbowych i t. d. określone będą w udzielonych zezwoleniach”.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

54.

Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 18 stycznia 1923 r.

w sprawie podwyższenia podatku od węgla na obszarze Rzeczypospolitej.

Na zasadzie „§ 6a” niemieckiej ustawy z 20 kwietnia 1922, tudzież § 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 30 października 1922 (Dz. U. R. P. № 99, poz. 909) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanowiony w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 30 października 1922 (Dz. U. R. P. № 99 poz. 909) podatek od węgla na obszarze Rzeczypospolitej podwyższa się:

- a) dla węgla kamiennego z kopalń zagłębia dąbrowskiego oprócz węgla z kopalń pracujących wyłącznie w pokładach nad i podrenewskich z 20 na 25% wartości względnie ceny węgla,
- b) dla węgla kamiennego z kopalń zagłębia krakowskiego i wszelkich innych kopalń z 12 na 15% wartości względnie ceny węgla.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1923 r.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Stefan Ossowski*